

— Заклевамъ те въ името на нашия Спасителъ и те моля за помощъ, — внезапно съ тихъ, но твърдъ гласъ започна непознатиятъ, и въ мигъ съблѣче овчарския си елекъ, подъ който блеснаха жълтитѣ копчета на бунтовническа униформа. Той бързо продължи:

— Азъ не съмъ никакъвъ овчаръ, а четникъ отъ четата на воеводитѣ Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа. Когато другаритѣ ми паднаха убити отъ агарянски куршумъ, съ двамата още, които сега ме чакатъ въ гората предъ манастира, успѣхме следъ дълги скитания, гонени, гладни и измжчени да стигнемъ тукъ. Чухме, че ти, дѣдо Клименте, и други братя отъ манастира сте народни хора и дойдохме да диримъ подкрепа, закрила и помощъ. Настѣпватъ студени есенни дни. Скоро ще зафучи зимата, а ние нѣма кжде да идемъ. . .

Дѣдо Климентъ изслуша тия бунтовнически думи. Лицето му стана още по-свѣтло, и блага усмивка се появи подъ бѣлитѣ му мустаци.

— Ти нѣмашъ нужда отъ изповѣдь, чедо. Стани, ти си светъ човѣкъ.

И той се наведе, повдигна бунтовника, цѣлуна го по челото и отри съ треперяща ръка сълзитѣ, които блеснаха въ очитѣ му. После бързо попита:

— Двама другари ли имашъ? Че

защо веднага не каза, кой си и какво искашъ, та да не мрѣзнатъ вънъ и да не гладуватъ горкитѣ момчета? Тукъ, при насъ, ще ни бждете гости, и никой нѣма да ви бутне съ прѣстъ. Ела, синко, ела да повикаме двамата юнаци.

Бунтовникътъ и калугерътъ бързо излѣзоха, преминаха двора и презъ една тайна вратичка изскочиха вънъ...

Следъ нѣколко дни въ манастира се появиха трима нови послушници калугери. Кой можеше да познае, че задъ загорѣлитѣ имъ и опушени лица се криятъ трима бунтовници, дошли тукъ да прекаратъ зимата като смирили монаси? Калугеритѣ ги поздравляваха съ усмивка и тихъ възторгъ, а вечеръ се събираха въ голѣмата обща килия да слушатъ разказитѣ имъ за чуднитѣ подвизи на безсмъртната чета.

А отецъ Никодимъ, ключарътъ, цѣкаше съ езикъ и полугласно шептѣше:

— Брей, брей, какво щѣхъ да направя, като искахъ да изхвърля навънъ тоя народенъ човѣкъ! Поганска мисль бѣше изскочила въ грѣшната ми душа: да насѣкамъ кучетата, че да прогонятъ далечъ тоя народенъ мъченикъ. . .

И той се кръстѣше и благодарѣше на Исуса, че не е допустналъ да извърши такъвъ голѣмъ грѣхъ.

Петъръ Стѣповъ